

Hensyn til mig. Men naar jeg altsaa skulde skride til at afskedige Dr. Muus, kunde jeg gøre det til et senere Tidspunkt. Man maa imidlertid ikke glemme, at hans Stilling netop forudsatte et dagligt, i alt Fald hyppigt Samarbejde, og mener nu nogen, at der kunde være kommet noget godt ud af Dr. Muus' og mit Samarbejde i disse Dage? Jeg tror det ikke.

Der har saa været anført af en ung Overretssagfører nogle juridiske Bemærkninger om Pensionsforholdene. De hvile paa en total Misforstaaelse af Pensionsloven. Den giver i § 1 den almindelige Regel om den Embedsmand, der afskediges „formedelst Alder eller Svagelighed eller anden ham utilregnelig Aarsag“. I § 5 gives en Regel om, at „Forbrydelse af Embedet medfører Fortabelse af Retten til Pension“, og i § 6 bestemmes det, at „naar en Embedsmand afskediges paa Grund af Misligheder, der, uden at medføre Embedets Forbrydelse, svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, bestemmes hans Pension ved Lov“. Nu er det givet, at de Ord, der ere brugte i disse 3 Paragraffer, ikke kunne udtømme alle de Tilfælde, der kunne fremkomme i Livet, men den almindelige Hovedregel er den i § 1, og den maa derfor altid anvendes, naar Tilfældet ikke falder ind under de to andre Paragraffer eller disses fulde Analogi. Mangler der blot saa meget som en Negls Bredde i, at et Tilfælde kan falde ind under de sidste to Paragraffer, maa det blive § 1, der kommer til Anvendelse. Det er fastslaaet i Administrationens Praksis, hævdet ogsaa hos Statsretsforfatterne og er i sig selv ganske utvivlsomt. Jeg skal nævne netop et Tilfælde, som Holck nævner i sin Statsforfatningsret, hvor han oplyser, at der i Ud-kastet til Pensionslovens § 7 var optaget en Bestemmelse om, at grundet Mistanke om en Forbrydelse, der gjorde Embedsmanden uværdig til at beholde sit Embede, skulde have samme Virkning som de i Pensionslovens § 6 nævnte Misligheder, altsaa det, at man havde en grundet Mistanke om en Forbrydelse af den Natur, at Embedsmanden, hvis man havde fuldt Bevis, mistede Retten til Pension, mente man at ville henføre under § 6. Men det gik ud, og det vil altsaa være at henføre under § 1, skønt det ikke kan siges at være noget Embedsmanden utilregneligt Forhold. Endelig maa det fremhæves, at det vilde have været langt værre for Dr. Muus, hvis man vilde benytte sig af § 6, thi saa vilde det nødvendigvis blive en

mindre Pension end efter § 1, saa vist som den Embedsmand, der afskediges paa Grund af Misligheder, ikke kan have noget Krav paa eller Forventning om at faa en større Pension end efter § 1. Derfor er vistnok ogsaa i alle Tilfælde, hvor § 6 er bleven anvendt, Pensionen bleven lavere, end hvor den beregnes efter § 1. At bringe Pensionsspørgsmaalet for Domstolene, som vist ogsaa har været fremdraget, vilde ligeledes være ganske uberettiget, naar Ministeriet er af den Formening, at Pensionen bør beregnes efter § 1. At tage en Procedure om dette Spørgsmaal vilde være det samme som at skaffe sig en Mulkt for unødigt Trætte.

Saa har det været fremhævet i et enkelt Blad, tror jeg, at der kunde være andre Grunde til Afskedigelse. Nogle have insinueret, at der foreligger personlige Grunde og lignende, men den Slags Angreb tilbageviser jeg simpelt hen med Foragt, det falder mig ikke ind at omtale dem. Men det har været fremført, at der skulde være andre, reelle Grunde, saasom Misfornøjelse med Doktor Muus som Embedsmand. Jeg kan nu godtgøre, at den eneste Aarsag, som for mig har været afgørende ved den Afgørelse, der her er truffen, netop er den ene, der her er omtalt. Vedkommende Fuldmægtig, der affattede Indstillingen, havde nemlig brugt disse Ord: og at han ogsaa ved andre Lejligheder har vist Mangel paa Forstaaelse af de Pligter, som det ham betroede Embede paalægger ham. Mensaa sagde jeg: Jeg vil kun støtte mig paa den ene Grund, og disse Ord vil jeg have strøget ud, og saa strøg jeg dem ud. Men det var i øvrigt rigtigt nok, hvad den paagældende Embedsmand havde skrevet, og jeg skal ganske en passant oplyse et af de Tilfælde, han tænkte paa. Den 29. Juli 1910 indstillede Sundhedsstyrelsen til Ministeriet, at der blev udstedt et Cirkulære til Distriktslægerne om, at man, naar man skulde vælge Folk til at være Bestyrere af Haandkøbsudsalg for Apoteker, da ikke valgte Købmænd, men Folk, der drev anden Handel, Manufakturhandlere, Boghandlere og lignende. Ministeriet overvejede Spørgsmaalet og kom til det Resultat, at man ikke vilde gaa med til Udstedelsen af et saadant Cirkulære, og dette meddelte man Sundhedsstyrelsen under 17. Oktober i en Skrivelse, hvori man udtrykkelig skrev: „Foranlediget heraf udtaler man, at Ministeriet ikke skønner, at der er tilstrækkelig Grund til at udstede et Cirkulære af Indhold som indstillet, men at man ved fremtidig Opret-